TAK VREDE GENT

SHANTI

BELGIE (NL)-BELGIQUE
Erkenningsnummer P 908078
Kantoor afgifte:
9030 Gent-Mariakerke

Maandelijkse nieuwsbrief voor levensvernieuwing en algemene broederschap door vergelijkende studie van wijsbegeerte, godsdiensten, wetenschap en esoterie

JAAR 2021 - NUMMER 12– DECEMBER 2021

Belgische Theosofische Vereniging vzw
Hoofdzetel: Geuzenplein 8 te 1000 BRUSSEL

Doelstellingen van de Theosofische Vereniging:

1. **Het vormen van een kern van de universele broederschap der mensheid, zonder onderscheid van ras, geloof, geslacht, kaste of huidskleur**
2. **Het aanmoedigen van de vergelijkende studie van godsdiensten, wijsbegeerten en wetenschappen**
3. **Het onderzoeken van de onverklaarbare wetten die in de natuur besloten liggen en van de vermogens die in de mens sluimeren**

De vereniging is niet-sektarisch en bestaat uit zoekers naar inzicht. Haar eenheid berust niet op een gezamenlijk beleden geloof of wereldbeschouwing maar op een gezamenlijk streven naar waarheid.

Missie van de Theosophical Society (Adyar)

Het dienen van de mensheid door het ontwikkelen van een zich steeds verdiepend inzicht in, en verwerkelijking van de tijdloze wijsheid, spirituele zelfrealisatie en de eenheid van alle leven.

Activiteiten Tak Vrede: iedere maandag van de maand (behalve de 5de) van 19.30u tot 21.30u.
Deelname is gratis en volledig vrijblijvend.
Locatie: ***Kollekasteel, Groenestaakstraat 66-68 te 9030 Mariakerke***

06/12: Inleiding Theosofie: ***De vier Deugden***
Zoom link: **https://us02web.zoom.us/j/83580199818**

13/12: Rondetafelgesprek - thema: ***Meesters***

20/12: Rondetafelgesprek - thema: ***Is bidden noodzakelijk?***

27/12: geen bijeenkomst - Kerst

Meer informatie: **https://ts-belgium.be** -- **www.theosofiegent.be**

V.U. : Marcel Eeckman, p/a Geuzenplein 8, 1000 Brussel - Email: **tak.vrede@ts-belgium.be**

Bescherming persoonsgegevens: *Alle informatie over de Belgische wet bescherming van de persoonlijke levenssfeer van 8 december 1992 en de* AVG EU, te bekomen via email: info@ts-belgium.be

Laat de wijze die weet dat het stoffelijk lichaam broos is als een aarden kruik en die het denken versterkt als een vesting, Mara bestrijden met het zwaard der wijsheid. Hij moet nu, zonder gehechtheid, beveiligen wat hij heeft verworven.

Dhammapda -Het denken
P19 - nr. 40

De hersenen voorbij
Een interview met Eben Alexander

Richard Smoley

Richard Smoley, redacteur van Quest books en Quest magazine, is schrijver en filosoof.
Hij houdt zich bezig met de mystieke en esoterische leringen van de wereld, in het bijzonder die van de westerse beschaving.

Tegenwoordig wordt de intellectuele wereld geconfronteerd met een opstand. Het heeft niets te maken met politiek of economie. Het gaat over wereldbeelden. Eigentijds intellectueel denken is bevooroordeeld door een materialistische blik op het universum die automatisch alles wat 'spiritueel', of nog erger, 'mystiek' is, afwijst. Er komt steeds meer bewijs aan het licht dat deze beperkte visie op de werkelijkheid tegenspreekt en meer en meer intellectuelen komen ertegen in opstand.

Eben Alexander is één van de beroemdste voorbeelden. Hij is een Amerikaanse neurochirurg. In 2008 raakte hij in coma door een ernstige hersenvliesontsteking. Terwijl hij volgens de gebruikelijke opvatting geen enkel bewustzijn kon hebben, had hij een diep en inspirerend visioen van werelden voorbij deze.

Alexander beschrijft deze reis in de bestseller Na dit leven. Een neurochirurg over zijn reis naar het hiernamaals. Het boek veroorzaakte een schok. Het kwam op de omslag van Newsweek en erwaren natuurlijk ook de gebruikelijke pogingen om het belachelijk te maken. Sindsdien reist Alexander rond en geeft lezingen voor vele toehoorders. Zijn tweede boek, De hemel in kaart. Een neurochirurg onderzoekt de mysteries van het hiernamaals, werd geschreven samen met mijn goede vriend en Quest medewerker Ptolemy Tomkins en verscheen in november 2014 (de vertaling in 2016).

In juli 2014 sprak Alexander op uitnodiging van de Theosophical Society voor een gehoor van zo'n vierhonderdvijftig mensen in Glen Ellyn, Illinois en later voor de TS Summer National Convention. Ook gaf hij onderstaand interview. Karen Newell was er ook. Zij is zijn compagnon in Sacred Acoustics, een bedrijf dat audio-meditaties ontwerpt en daarbij verschillende soorten geluid samenvoegt om hogere stadia van bewustzijn te stimuleren.

Richard Smoley: Misschien zou u om te beginnen iets kunnen vertellen over uw reis.

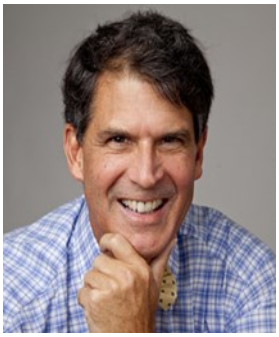

Eben Alexander: Ik heb meer dan twintig jaar in de academische neurochirurgie doorgebracht en dacht dat ik wel wist hoe het hersen-denkbewustzijn werkt. Ik zat helemaal vast in de beperkte materialistische mindset van de neurowetenschap van de twintigste eeuw die zegt dat iets in de hersenneuronen en hun activiteit jou je bewustzijn geven. Hoewel niemand er enig idee van had hoe dat werkte, dacht ik dat we het gewoon meer moesten onderzoeken en het ontcijferen.

Daarom was mijn ziekte, die in november 2008 begon, zo revolutionair voor mijn denken. Ik moest terug naar af en alles in twijfel trekken wat ik ooit gedacht had over de werkelijkheid te weten. Ik had een heel ernstige vorm van bacteriële hersenvliesontsteking. Pas toen ik maanden en maanden later terug keek, begon ik me te realiseren wat een perfect model van de menselijke dood meningitis is, speciaal de ernstige vorm die ik had: eigenlijk ontbindt hij de neocortex.

De moderne neurowetenschap zegt dat de neocortex, dat is het hele buitenoppervlak van de hersenen, het gebied is dat alle details van bewuste ervaring oproept. Aangezien deze ziekte je neocortex uitwist, wat is dan de volgende stap? Voor mij als neurowetenschapper zou het heel duidelijk zijn geweest dat de volgende stap het niets is. Iedere dokter die iets weet over gramnegatieve bacteriële hersenvliesontsteking en van de details van mijn ziekte zou zich realiseren dat mensen niet in die toestand raken en terugkomen met hallucinaties, dromen of exotische verhalen; ze komen terug met

niets. In feite komen ze gewoonlijk helemaal niet terug. Juist het tegendeel gebeurde en dat was een raadsel of hersenkraker.

De buitengewoon avontuurlijke reis die ik meemaakte en die ik beschrijf in mijn boek Na dit leven, had volgens alle moderne kennis die zegt dat de hersenen het bewustzijn maken, helemaal niet kunnen gebeuren. En toch beleefde ik dezeabsoluut verbazende ultra-reële ervaring, een avontuurlijke reis die maanden of jaren leek te duren, hoewel hij paste in zeven aardse dagen.

Voor mij was dat het kernmysterie. Hoe kan het dat, als je de neocortex uitschakelt, je juist alle oogkleppen aflegt en dat er een bewustzijn van een veel rijkere, veel reëlere en allesomvattende kennis kan ontstaan? Dat stimuleerde me om een verklaring te zoeken.

Smoley: Hoe kijkt u nu naar die relatie tussen hersenen en denken?

Alexander: Vóór mijn coma besteedde ik, als neurowetenschapper die meent dat het brein bewustzijn maakt, geen aandacht aan bijna-doodervaringen (BDE's); ik zou toen gezegd hebben dat zij een opflikkering zijn van een stervend brein.

Maar ze zijn veel meer dan dat. In feite worden ze helemaal niet veroorzaakt door een stervend brein, ze zijn verbonden met een veel wezenlijker, bewust, eeuwig spiritueel zijn. Mensen met bijna-doodervaringen vertellen altijd over een werkelijkheid die veel reëler is dan deze. Literatuur over het leven na de dood doet dat ook, en die gaat duizenden jaren terug.

Ik geef hierover lezingen over de hele wereld. Er komen mensen naar me toe die niets over deze literatuur weten, maar die met mij hun eigen verbazende persoonlijke verhalen delen, over bijna-doodervaringen, contacten na de dood, herinneringen van kinderen aan vorige levens en verhalen over reïncarnaties. Je kunt echt niet pretenderen dat het een soort massahysterie is, dat het allemaal één of andere speling van de hersenen is. Dit is iets veel diepers.

Ik heb me gerealiseerd dat bewustzijn, ziel, of geest iets is dat werkelijk bestaat in de kern van alles wat is. Vóór mijn coma zou ik in de verleiding gekomen zijn om je te vertellen dat, zoals de conventionele wetenschapsleer zegt, de hersenen, de chemie en de biologie een illusie van werkelijkheid creëren, een illusie van vrije wil. In feite is dit absoluut achterhaald. Wat écht bestaat is bewustzijn, ziel of geest.

Zelfs de moderne fysica haast zich om ons te vertellen dat er geen materie is in de materiële wereld. Het zijn vibrerende banen van energie en ruimte-tijd van een hogere dimensie. Het is bewustzijn dat essentieel is voor de werkelijkheid die tevoorschijn komt. Het enige waarvan wij weten dat het bestaat is ons eigen bewustzijn, maar we zijn zo in dat bewustzijn ondergedompeld dat het heel moeilijk is om onszelf ervan los te maken.

Ieder mogelijk model of iedere vorm van wetenschappelijke verklaring van de aard van werkelijkheid moet beginnen met een veel robuustere uitleg van wat bewustzijn is, omdat het niet door de hersenen teweeg wordt gebracht. De hersenen zijn een reduceerventiel of een filter. Dat idee werd in de late negentiende eeuw steeds populairder onder briljante denkers zoals William James, Carl Jung en Frederic Meijers en toch verloor het zijn aantrekkingskracht gedurende de hoogtijdagen van de twintigste eeuw, toen de wetenschap verstrikt raakte in puur materialistische verklaringen.

Smoley: Dus wat is bewustzijn?

Alexander: Ik zou zeggen dat bewustzijn in zijn essentie de waarnemer is, het gewaar zijn. We zitten zo vast aan de verering van het ego, het zelf, de linguïstische hersenen[1] en het rationele denken, dat we uit het oog verliezen dat ons eigen bewustzijn eigenlijk iets veel diepers en mysterieuzers is. Het is dat beseffende deel van ons, het deel dat weet van zijn eigen bestaan en van het bestaan van een universum.

Dat stemmetje in mijn hoofd, dat linguïstische menselijke brein dat zo nauw verbonden is met het raditionele denken en ook met ego en zelf, kan een verzoek doen, zich iets voornemen, wat dankbaarheid opbrengen, maar er is een veel grotere wijsheid als men dieper en dieper in het bewustzijn

komt. Dit hebben mediterenden, Tibetaanse monniken, mensen die gedurende duizenden jaren het bewustzijn diepgaand bestudeerden, ons steeds proberen te vertellen. Toch begint de wetenschap nu pas te erkennen dat we diep in het bewustzijn zelf het bewijs kunnen vinden dat we verbonden zijn met iets veel groters dan waarover ons verteld wordt door het beperkte gezichtspunt dat de hersenen bewustzijn maken. In feite, als je je realiseert dat het andersom werkt, kunnen we door diepe meditatie in aanraking komen met bewustzijn. We realiseren ons uiteindelijk dat bewustzijn niet iets plaatselijks is.

Vóór mijn coma was ik een conventionele neurowetenschapper die geloofde dat we de dingen alleen kunnen kennen door onze fysieke zintuigen. Sindsdien heb ik me gerealiseerd dat dingen als telepathie, precognitie, bijna-doodervaringen, contacten na de dood, herinneringen van kinderen aan vorige levens met de enorme hoeveelheid wetenschappelijke literatuur over reïncarnatie ons bewijzen dat bewustzijn niet plaatselijk is.

Het is belangrijk om niet-plaatselijk bewustzijn te begrijpen. In wetenschappelijk gezelschap raad ik mensen dat prachtige boek van de universiteit van Virginia aan, Irreducible Mind: Toward a Psychology for the Twenty-First Century, van Edward Kelly. Het bevat achthonderd pagina's keiharde wetenschappelijke data en analyses die heel duidelijk aantonen dat de hersenen geen bewustzijn maken. Zoals ik al eerder zei, ze zijn meer een reductieventiel of een filter. Dit helpt ons om de mysteriën te begrijpen van de kwantummechanica die honderd jaar geleden bewees dat bewustzijn fundamenteel is voor het bestaan van ieder onderdeel van de werkelijkheid dat in dit universum ontstaat. Bewustzijn wordt naar binnen gefilterddoor de hersenen; het wordt niet door de hersenen gemaakt.

Smoley: U zegt dat het materialistische model van de hersenen en het denken in de wetenschap zelf steeds meer onder vuur ligt. Ziet u hier veel bewijzen van, in het bijzonder in de psychologie en in de neurologie?

Alexander: Een aantal gerespecteerde wetenschappers over de hele wereld, sommigen opgeleid in de psychiatrie, sommigen in de psychologie, realiseert zich dat het kernprobleem van bewustzijn het meest uitdagende raadsel is voor al het menselijk denken. Dit betekent dat, niettegenstaande de toenemende tijd die besteed wordt aan het bestuderen van de hersenen, geen enkele neurowetenschapper op aarde ook maar iets zinnigs kan zeggen over hoe de fysieke hersenen bewustzijn zouden kunnen maken.

Veel van de neurowetenschappers die dit probleem bestuderen zijn zich ervan bewust dat, hoe meer we over de fysieke hersenen weten, hoe meer we ons realiseren dat zij niet de schepper van bewustzijn zijn. De hersenen zijn duidelijk gerelateerd aan bewustzijn, maar nogmaals: ze zijn veeleer een reductieventiel of een filter.

Vaak dagen collega's mij uit en zeggen 'Wacht even! Je zegt dat het hele mysterie van jouw diepe coma, toen je brein beschadigd werd door een bacteriële meningitis, eigenlijk zorgde dat je oogkleppen afvielen en dat je bewustzijn frisser en echter werd.' Ze zeggen dat dat nergens op slaat.

Ik antwoord dan door te wijzen op twee klinische verschijnselen die vaak worden waargenomen. Neurologen en neurowetenschappers kennen sommige van deze voorbeelden. Eén is terminale luciditeit, waar ik in mijn boek Na dit leven op wijs. Vaak hebben oude en dementerende patiënten, als zij dicht bij de dood komen, van die oases van helder denken, herinnering en interactie, een grote helderheid van denken die iedere vorm van verklaring tart.

Het andere, veel voorkomende verschijnsel heeft te maken met wat genoemd wordt de idiot savant of het verworven savant syndroom, waarbij één of andere hersenbeschadiging, zoals een beroerte of hersentrauma, een oase van bovenmenselijk mentaal functioneren opent. Deze savantsyndromen komen heel veel voor. Ik heb er vele van gezien toen ik actief was in de neurochirurgie. Ik zag de plek waar mensen één of andere hersenbeschadiging hadden en dat dat werkelijk deze ongelofelijke bovenmenselijke mogelijkheden opende van herinnering, rekenen, de gave om dingen grafisch weer te

geven, of muzikale creativiteit die uit het niets tevoorschijn kwamen.

Wilder Penfield, vermoedelijk één van de meest beroemde neurowetenschappers van de twintigste eeuw, houdt waarschijnlijk nog steeds het record van elektrostimulatie van de hersenen bij wakkere patiënten: tienduizenden episodes tijdens zijn bestudering van epilepsie. Hij werkte in Montreal en schreef in 1975 een boek Mystery of the Mind: A Critical Study of Consciousness and the Human Brain. In dit boek concludeert hij duidelijk dat hij bij al deze tienduizenden stimulaties nooit een gebeurtenis ontdekte die een bewuste ervaring uit vrije wil was. De patiënten voelden zich altijd als marionetten aan een touwtje. Wat de herinnering, ervaring, die zij meemaakten ook was, ze wisten altijd dat het iets was dat werd 'getriggerd', opgeroepen. Nooit was er iets dat leek op een gebeurtenis uit vrije wil.

Voor Penfield was het heel duidelijk. Voor mij komt dit bewijs volledig overeen met mijn reis zoals ik beschreef in '*Na dit leven'* en mijn conclusies en inzichten in bewustzijn. Als je probeert om vrije wil en bewustzijn te vinden, of ziel, of geest, ze ontstaan echt niet in de hersenen. Eigenlijk zijn de hersenen ketenen. Dat is precies wat bijna-doodervaringen ons al duizenden jaren proberen te vertellen. Mystici die vergelijkbare spiritueel transformerende ervaringen hebben gehad, hebben geprobeerd uit te leggen dat juist als wij vrij zijn van de kluisters van de fysieke hersenen en verlost van de illusie van het hier en nu, wij werkelijk tot een veel hoger weten komen.

Smoley: Ik heb begrepen dat de meeste bijna-doodervaringen (BDE's) enorm positief zijn. Maar er zijn enkele negatieve ervaringen waar mensen hel en duivels of demonen tegenkomen. Hoe past dit bij uw beeld?

Alexander: Als je naar een groot aantal BDE's kijkt, zijn rond de 95 à 98 procent heel positief, heel liefhebbend. Dit kan compleet onafhankelijk zijn van de omstandigheden rondom het sterven van die patiënt. Vaak krijgen zij prachtige taferelen van onvoorwaardelijke liefde te zien, ervaren liefde van een eindeloos machtig spiritueel wezen, en ontvangen boodschappen, overgebracht door de zielen en geesten van overleden geliefden, die heel positief en liefhebbend zijn.

Wat negatieve ervaringen betreft: wie mijn boek Na dit leven heeft gelezen, weet dat ik begon in een heel donker, dreigend, ondergronds gebied, dat ik het 'gezichtspunt van de aardworm' noem. Als ik was teruggekomen van mijn bijna-doodervaring terwijl ik alleen het 'gezichtspunt van de aardworm' had gezien, had ik waarschijnlijk datgene gehad wat mensen beschrijven als een helse bijna-doodervaring.

Ik heb met andere mensen met bijna-doodervaringen gepraat en duizenden gevallen van bijna-doodervaringen bekeken; ik geloof dat de helse vaak incompleet zijn. Deze mensen gaan er niet in met de energie, het vuur en de bezieling om door te breken naar de hogere gebieden. Voor mij was het heel duidelijk dat onvoorwaardelijke liefde een enorm vermogen heeft om op alle niveaus te helen: om de individuele ziel te helen, groepszielen te helen, de hele mensheid te helen, al het leven op aarde te helen, al het bewustzijn dat in dit materiële universum bestaat te helen.

Er kunnen donkere krachten zijn, maar als we de verbinding kennen met het goddelijke, de oneindige macht en liefde van dat goddelijke, dan kunnen we dat licht en die liefde naar ieder gebied brengen waarin we bestaan. Ook naar dit materiële gebied, dat de lagere spirituele gebieden omvat, inclusief dat gebied van het 'gezichtspunt van de aardworm'.

In de reis die ik beschrijf in Na dit leven cirkelde ik rond en steeg op door steeds hogere en hogere gebieden, door een doorgangsgebied met een prachtige idyllische vallei, vlinders en engelenkoren, met veel spirituele schoonheid, maar met aardse eigenschappen. Toen ging ik omhoog naar hogere en hogere gebieden, helemaal tot de kern: oneindige inktzwarte duisternis, maar vervuld en overvloeiend van het goddelijke, de kracht van onvoorwaardelijke liefde in zijn helende vermogen en ook het schitterende licht van die wereld, helderder dan een miljoen sterren. Ik wist dat dat volledig buiten onze dualiteit stond.

Toen viel ik echter terug naar dat ''gezichtspunt van de aardworm'', en heel snel tijdens die reis realiseerde ik me het belang van geluid, muziek, vibratie. Dat maakt deel uit van het werk dat ik nu doe

met Sacred Acoustics, samen met Karen Newell: het gebruik van geluid om de mogelijkheden van onze ziel om te transcenderen te verhogen. Daarom heeft het werk van Sacred Acoustics zoveel te maken met meditatie en het bereiken van diepe meditatieve toestanden.

Dat alles betekent: tot het besef komen dat liefde een oneindige macht heeft om te helen. Tijdens mijn reis kwam ik tot het inzicht dat dit geen gevecht is tussen goed en kwaad waarin beide gelijkwaardig en uitgebalanceerd zijn, en misschien het goede en de liefde zullen overwinnen Óf misschien het kwaad en de duisternis. Kwaad en duisternis zijn de afwezigheid van die liefde en van dat licht. Door ons onze goddelijke verbinding met die eenheid en met die eindeloze helende kracht van de scheppende bron te herinneren, kunnen we dat licht en die liefde brengen in ieder deel van het materiële gebied en van de lagere spirituele gebieden.

Smoley: Kunt u meer vertellen over uw werk met Sacred Acoustics? Wat raadt u mensen aan die een idee willen krijgen van die onvoorwaardelijke liefde, terwijl ze verbonden zijn met dit aardse gebied?

Alexander: Je hoeft niet te sterven, of bijna te sterven om dit gewaar te worden. Als een bewust wezen heb je alle mogelijkheden die je nodig hebt om in je bewustzijn de veel diepere waarheid te zien. Ik raad meditatie aan, stil gebed. Soms krijgen we dit 'cadeau' bij wanhoop over de moeilijkheden van het leven, omdat problemen en moeilijkheden, zelfs ziekte en trauma, eigenlijk vaak een mooi geschenk zijn. Zo krijgen we vaak een openbaring van onze diepe verbondenheid met elkaar en met het goddelijke.

Ongeveer twee jaar na mijn coma maakte ik kennis met het Monroe-instituut en het werk van Robert Monroe, die drie prachtige boeken schreef over zijn reizen. Hij was een nogal nuchter persoon die uiteindelijk spontane uittredingservaringen kreeg. Gedurende veertig jaar kwam hij er geleidelijk achter dat je geluid kunt gebruiken, speciaal als verschillende frequenties aan elk oor worden aangeboden. Dit doet zeer interessante dingen met het bewustzijn. Ik werd er zo'n twee jaar na mijn coma door aangetrokken toen ik mensen tegenkwam die nogal wat wisten over hemisferische synchronisatie, hersentraining die Monroe hemi-sync. noemt. Men suggereerde dat ik misschien sommige van de gebieden die ik in mijn coma ervaren had, toen mijn hersenen beschadigd werden door de meningitis, opnieuw kon bezoeken. Ik kon dat nu doen op een omkeerbare manier door twee verschillende frequenties op mijn oren te gebruiken.

Er is een specifiek circuit in de hersenen dat zorgt voor heel nauwkeurige timing. Dat circuit ligt vlak naast een circuit in de hersenstam waarvan de moderne neurowetenschap je zal vertellen (met ons heel primitieve idee over bewustzijn) dat het een ontstekingsmechanisme is voor heel ons bewustzijn. Mijn idee was dat ik, door het aanbieden van verschillende geluidsfrequenties aan mijn oren, de elektrische activiteit in de hersenhelften zou kunnen synchroniseren. Dit zou de informatieverwerking van de neocortex uitschakelen en toestaan dat mijn bewustzijn vrij werd, net als toen de meningitis mijn neocortex aantastte.

Dat is het werk dat ik nu doe, in samenwerking met Sacred Acoustics. Wie geïnteresseerd is moet maar eens surfen naar http://sacredacoustics.com . Het heeft te maken met een subtiele afstemming van het aangeboden geluid op de beide oren om het bewustzijn te bevrijden.

Smoley: Welke spirituele personen hebt u het meest inspirerend gevonden?

Alexander: Ik groeide op in een methodistenkerk in Winston-Salem, North Carolina. Mijn vader had grote invloed in mijn leven en hij had een eigen heel sterk religieus geloof. Hij was opgegroeid in Oost Tennessee tijdens de grote economische depressie van de jaren dertig. Hij was oorlogschirurg geweest in de Pacific tijdens de Tweede Wereldoorlog, en daarna zette hij een neurochirurgisch trainingsprogramma op. Hij was dus zeer wetenschappelijk, maar ook diep religieus en echt spiritueel. Ik probeerde in zijn voetspoor te treden, zo goed als ik kon.

Natuurlijk, als kind van de zestiger en zeventiger jaren wist ik dat wetenschap de weg naar waarheid is. En hoe graag ik ook wilde geloven wat mij bij de methodisten was geleerd, gedurende al die jaren dat ik in de academische neurochirurgie werkte, vond ik het steeds moeilijker om het overleven van

het bewustzijn na de dood van hersenen en lichaam te verklaren. Zoals ik al eerder zei, hing ik de moderne twintigste-eeuwse neurowetenschappelijke visie aan dat de hersenen bewustzijn maken. En dat betekent natuurlijk dat er geboorte en dood is, en niets meer dan dat; dat geen van ons een vrije wil heeft en dat bewustzijn een illusie is.

Mijn coma-reis toonde me dat dat alles onjuist is. Toen ik meer en meer begon te studeren over BDE's, de literatuur over het leven na de dood en de geschriften van mystici en profeten die duizenden jaren terug gaan, werd ik getroffen door de overeenkomsten: zij komen allemaal samen in een veel diepere waarheid. Het blijkt dat de linguïstische hersenen in veel opzichten onze vijand zijn als we proberen tot een dieper begrijpen te komen. We kunnen echt op diepere manieren communiceren, manieren die te maken hebben met een veel zuiverder vorm van bewustzijn. Daarom ben ik een enorme aanhanger van meditatie en moedig mensen aan om dagelijks te gaan mediteren.

Naarmate ik meer lezingen gaf over mijn ervaringen, begon ik meer te horen over kabbalisten, christelijke mystici, sufi's, boeddhisten, hindoes en atheïsten die door een of andere gebeurtenis een heel diepe spirituele bewustzijnservaring hadden gekregen. Ze hadden het allemaal over hetzelfde.

Smoley: Is er iets wat u nog wilt toevoegen?

Alexander: De centrale boodschap van Na dit leven is dat bewustzijn de kern van alle bestaan is. Ik denk dat het belangrijkste aspect van deze les, die zoveel BDE-ers en andere spirituele reizigers mee terug nemen, is dat we allemaal eeuwige spirituele wezens zijn, en dat in feite ons bewustzijn zelf een directe verbinding is met de eindeloze, liefhebbende, scheppende bron in het hart van alle zijn. Zoals zovelen die dergelijke ervaringen hebben gehad je zullen vertellen: die onvoorwaardelijke liefde is eindeloos helend. Het is belangrijk voor ons allemaal om ons te realiseren dat we eeuwige, spirituele wezens zijn, dat we in vele reïncarnaties terugkomen gedurende ons opklimmen naar die eenheid, en dat we dat hier allemaal samen doen. Bewustzijn verbindt ons allemaal, niet alleen als mensen, niet alleen als leven op aarde, maar met al het bewuste leven in het hele universum.

Mijn reis toonde me dat de menselijke hersenen en het denken nooit een theorie van alles zullen hebben. We kunnen onmogelijk ooit de grootse werkingen van dit universum in zijn hoogste betekenis begrijpen, het werk van de grote schepper, nooit! Maar de reis gaat absoluut iedere beschrijving te boven, dat is waar we allemaal deel van uitmaken en wat we allemaal doen als eeuwige spirituele wezens die als één met elkaar verbonden zijn.

Alle wrijvingen tussen religieuze scholen, tussen wetenschap, filosofie, religie en spiritualiteit zijn valse grenzen die te maken hebben met de linguïstische hersenen die steeds proberen te definiëren en te beperken. We moeten echt een topdown benadering gebruiken. Dat kunnen we allemaal doen door ons bewustzijn te onderzoeken door gebed en meditatie.

Noot:

1. de linker hersenhelft met de taalcentra

Uit: Quest Magazine 103.1 (winter 2015)
Vertaling: Marianne Plokker
Theosofia december 2019